

ernyője napsütésben kendő,
termése dagadt marhabendő,
csiráznak boldog vetemények,
varjat űznek piciny cselédek,
fúj furulyát Kuoni Pásztor,
ittasulunk bodza szagától,
este a kertek alját lámpák:
bemozogják jánosbogárkák,
pihen a sólyom, sapka rajta,
meglódul a torony harangja —
csönd lesz, törünk kenyérrel űstöt,
kezdenek hangolni a tücskök,
feljő a hold, a göncöl-csillag,
siheder ölel, anya altat,
feljő a nap, család megéled,
munkál a test, pihen a lélek,
arató izzad — vén csősz fázik,
rőzsén a tündér láng virágzik,
nagy havas tél van, nagy tavasz jön,
ibolyás a vitézi öltöny,
tubarózsa a nők kalapja,
s máris a sors kévébe-rakva —
iszunk, íjat ajzunk, cicázunk,
újévből új évbe bokázunk,
vért adunk festett vérű Ásznak,
Tell Vilmosnak, Stüsi Vadásznak,
szép vénségből szép ifjúságba
újulunk mint szív-ábrás nászba,
s kiterítjük eléd a kártyát:
Szent, szent, szent az élet, ha látják,
közös szemünktől szép a reggel,
szent az élet, Urunk ne vedd el —

Már az első ütés megingat:
körünkből kiromlik egy Csillag.
S ahogy elzuhan odaáttra:
a temetőn kigyúl egy lámpa.
Merüliünk gyászba, nagy Vigyázzba.
Sötét a van, akár a nem-volt,
kezd világolni ami Megholt —
amennyi gyász, annyi a lángja.
Az élet képei lehullnak,
most dobjuk a tétre magunkat,
vesztő seregünk húnyni, fogyni —
most kezd a temető ragyogni,
a bánat gyémánttűzbe vonja,
lüktet, akár a karácsonyfa.

Feljött a sírokra a páva,
feljött, de nem szabadulásra.
Pecsétül az örök hazára
terjengve csillagzik a páva.
Pupillás tolla glóriába
kifeszül mint kézben a kártya,
karéjoz a világ porába,
besöpri szívünket a páva.
Mi is lámpát gyújtunk az éjnek,
ezer szemünkben ég a lélek,
világolunk halálra szánva,
vagyunk a temetőnek párja.
Eljő az élet éjszakája,
ifjú lámpáink arcra buknak —
Ragyogjunk, testvérek, magunknak.

UTASSY JÓZSEF

Áve, Éva!

Legendák lánya, te édesvízi
csókjaink partján delelő Szűz:
nézz vissza, láss végig az úton!
És dicsértessél, mert beleöszülsz.

*Mert beleöszülsz, én édes párom,
Isten se óvja már azt a tájat:
vércsével pillog az ég, fölöttünk
sasok körözik a pacsirtákat.*

*Elangyalodnak minden ördögök,
kék tavon szürkehályog a pára,
szemed villámlik, gyomrom mennydörög:
éhes vagyok a Tilalomfára.*

Hamis jegyben

*Gurítsd világgá karikagyűrűd!
Bitang fém ujjad aranya. Gyűlöld.*

*Zengjenek hozzá himnusz, bármit:
szemét az úrben a gyémánt is.*

*Hamis jegyben jársz. Léted is talmi.
Szabadságotat vissza kell adni!*

*Derekamról a sziszegő szijat
ha nyakam köré búvölöd: sírj csak.*

*Te legutolsó magántulajdon:
szerelem gyűrűsférge vagy, Asszony!*

*Hány karátos az éj, mit az úr küld?!
Legyen Szaturnusz fényköre gyűrűnk.*

Szpartakusz énekel

*Ő népekkel játszát
gladiátorosdit,
izgul, ha megfutamodik a vér.
Óvé a dísztribün,
páholya piroslik.
A teste hájas, lelke ösztövé.*